

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/3916 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Utrecht, van 20 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 januari 2007 heeft de minister van Justitie de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. H.G. Sevenster, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

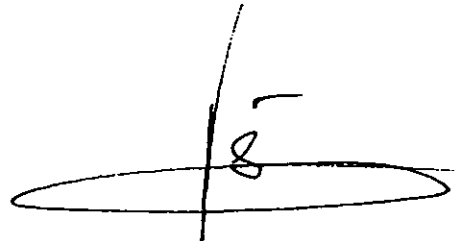
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 december 2007

205.

Verzonden: 6 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

U

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 07/3916 ONBDN

uitspraak van de meervoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
20 juli 2007

inzake

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. G.J. Dijkman, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de **Staatssecretaris van Justitie**, voormalig de Minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie-
en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleidende

1.1 Bij beslissing van 11 januari 2007 heeft verweerder de asielvergunning voor onbepaalde tijd ingetrokken. Eiser heeft hiertegen beroep ingesteld bij deze rechtbank.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 5 juli 2007, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of verweerder op goede gronden de aan eiser verleende asielvergunning voor onbepaalde tijd heeft ingetrokken.

2.2 Verweerder heeft zich in het verweerschrift, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) van 6 juli 2006 (JV 2006/347) en 26 juli 2006 (JV 2006/352) primair op het standpunt gesteld dat eiser geen procesbelang heeft bij de beoordeling van het door hem ingestelde beroep.

2.3 In reactie hierop heeft eiser bij brief van 22 juni 2007 en ter zitting gesteld dat eiser belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. Eiser heeft in dat verband in beroep reeds naar voren gebracht dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) in deze procedure van toepassing is. Voorts heeft eiser gesteld dat hij belang heeft om in zijn beroep ontvangen te worden vanwege de noodzaak dat er een inhoudelijk oordeel komt over de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv. Indien eiser niet ontvangen wordt in dit beroep dan wordt het tegenwerpen van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag (Vlv) in de asielprocedure als

zaaknummer: AWB 07/3916 ONBDN

blad 2

vaststaand aangenomen. In de reguliere procedure tegen de ongewenstverklaring ligt het in de jurisprudentiële lijn dat artikel 1F van het Vlv vanwege de waterscheiding niet aan de orde zal komen. Eiser bestrijdt dat hij betrokken is geweest bij gedragingen die volgens het Vlv zijn aan te merken als mensenrechtenschendingen. Hij kan op geen enkele wijze geassocieerd worden met de door de WAD gepleegde misdrijven. Verder is eiser van mening dat de bestreden beschikking in strijd is met artikel 3 EVRM nu hij eerder een verblijfsvergunning asielt op de a-grond heeft gekregen. Ten slotte heeft eiser gesteld dat de intrekking van zijn verblijfsvergunning asielt een ongerechtvaardigde inmenging vormt op zijn family-life als bedoeld in artikel 8 EVRM.

2.4 Alvorens aan een inhoudelijke behandeling van het voorliggende geschil kan worden toegekomen, ziet de rechtbank zich allereerst geplaagd voor de vraag of eiser procesbelang heeft bij het door hem ingestelde beroep.

2.5 Blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter zitting staat vast dat eiser bij besluit van 11 januari 2007 krachtens artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ongewenst is verklaard, waarbij verweerder is uitgegaan van het tegenwerpen van artikel 1F van het Vlv in eisers asielprocedure. Eiser heeft op 25 januari 2007 tegen dit besluit bezwaar aangetekend alsmede een verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank aanhangig gemaakt.

2.6 Onder verwijzing naar de uitspraak van 23 juli 2004 van de AbRS (JV 2004/374) overweegt de rechtbank dat het tegenwerpen van artikel 1F Vlv niet te beschouwen is als een 'criminal charge' in de zin van artikel 6 van het EVRM. De procedure om eiser een verblijfsvergunning te verlenen strekt niet tot vaststelling van een 'civil right' of beoordeling van een 'criminal charge' in de zin van bedoelde verdragsbepaling (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000 in de zaak *cgcn Frankrijk*, no. 39652/98, AB 2001, 80). De rechtbank overweegt dat de bevoegdheid van verweerder om een verblijfsvergunning te verlenen en om een verleende vergunning in te trekken, is gebaseerd op artikel 20 van de Vw. Mede op grond daarvan overweegt de rechtbank dat ook bij een intrekking van een verblijfsvergunning geen sprake is van een vaststelling van een 'civil right' of beoordeling van een 'criminal charge'.

2.7 Gelet op het vorenstaande overweegt de rechtbank voorts, onder verwijzing naar de uitspraken van de AbRS van 6 juli 2006 (JV 2006/347) en 26 juli 2006 (JV 2006/352), dat een vreemdeling geen belang heeft bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, zolang deze ongewenst is verklaard, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Op grond van artikel 67, derde lid, Vw kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 Vw immers geen rechtmatig verblijf hebben. Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning dan wel intrekking van een vergunning is bij samenloop daarvan met een besluit waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard eerst aan de orde indien dat laatste besluit wordt vernietigd of ingetrokken dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. Teneinde deze toetsing op dat moment mogelijk te maken, ook indien een besluit over voormelde aanvraag of intrekking inmiddels in rechte onaanastbaar is geworden, kan een vreemdeling de minister alsdan verzoeken de intrekking van een verblijfsvergunning te heroverwegen, dan wel een nieuwe aanvraag om verlening of verlenging van een zodanige vergunning indienen, waarbij het algemeen rechtsbeginsel dat een zelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd niet aan toetsing van het daarop te nemen besluit in de weg

zaaknummer: AWB 07/3916 ONBDN

blad 3

staat.

2.8 Onder verwijzing naar de uitspraak van de AbRS van 9 mei 2007 (JV 2007/295) overweegt de rechtbank voorts dat eiser de gestelde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in de procedure tegen de ongewenstverklaring of in een procedure tegen de eventuele weigering om haar op te heffen naar voren kan brengen. Tegen een beslissing in deze procedures staan rechtsmiddelen open die de mogelijkheid tot rechtsherstel bieden. Deze bieden eiser een effectief rechtsmiddel. De rechtbank is van oordeel dat dit ook op gaat in een situatie zoals de onderhavige waarbij sprake is van de intrekking van een verblijfsvergunning op de grond dat -kort samengevat- artikel 1 F van het Vlv van toepassing wordt geacht.

2.9 Met nadruk voegt de rechtbank hieraan toe dat het niet zo kan zijn dat nationale procedureregels beletten dat er een inhoudelijk oordeel wordt gegeven over de internationale verdragsbepalingen die in het geding zijn. In het licht van het voorgaande overweegt de rechtbank nog dat naar haar oordeel uit de thans geldende jurisprudentie van de AbRS voortvloeit, dat de eventuele toepasselijkheid van artikel 1 F van het Vlv, evenals de gestelde schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, in eisers procedure met betrekking tot de ongewenstverklaring aan de orde dient te komen en te worden getoetst.

2.10 Aldus stelt de rechtbank vast dat de ongewenstverklaring van eiser ten tijde van het onderhavige geschil voortduurt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat eiser geen belang heeft bij het door hem ingestelde beroep.

2.11 Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk.

2.12 Volledigheidshalve deelt de rechtbank nog mee dat de voorzieningenrechter heden uitspraak heeft gedaan op het verzoek om een voorlopige voorziening hangende het bezwaar tegen de ongewenstverklaring. De uitspraak in de verzochte voorlopige voorziening hangende de behandeling van het onderhavige beroep wordt binnenkort verwacht.

2.13 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zouden moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is niet gebleken.

zaaknummer: AWB 07/3916 ONBDN

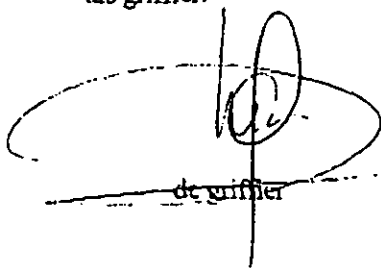
blad 4

Beslissing

De rechtbank:

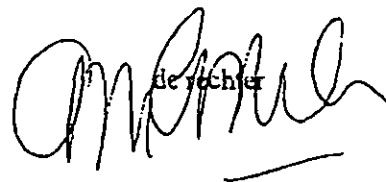
verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.M. Dijksterhuis, als voorzitter en de mrs. F.M.D. Aardema en M.P. Glerum, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, uitgesproken in het openbaar op 20 juli 2007, in tegenwoordigheid van mr. C.G.J.M. Moison als griffier.

de griffier

afschrift verzonden op: 20 JUL 2007

de rechter

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 RC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

PIETERS
ADVOCATEN

mr. G.J. Dijkman
Mw. mr. J.A. Pieters
mr. A.P. van Stralen
Mw. mr. L.M. Straver

Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 365 1380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4203-C 17 AUG 2007	
ZAAKNR.	5906
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Betreft :
Uw kenmerk : Nieuwe zaak
Ons kenmerk : 07018GD

Utrecht, 17 augustus 2007

Hoger beroep Vreemdelingenzaken (griffiekosten afboeken van mijn rekening-courant)

hierna te noemen appellant, geboren op
wonende te _____ domicilie kiezende te Utrecht aan de Kruisstraat
307 (Postbus 13017, 3507 LA) ten kantore van de advocaat mr. G.J. Dijkman, die hierbij
verklaart te dezer zake bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellant tot het instellen
van dit hoger beroep en als zodanig in deze procedure zal optreden.

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de beslissing van de rechtbank 's Gravenhage,
zittingsplaats Utrecht d.d. 20 juli 2007 waarbij zijn beroep tegen de beslissing d.d. 10
januari 2007 betreffende de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd
niet-ontvankelijk is verklaard. Deze uitspraak is op 20 juli 2007 aan de gemachtigde van
appellant verstuurd.

Appellant kan zich niet met de bestreden beschikking verenigen op grond van het
navolgende:

Grief 1:

*Ten onrechte overweegt de rechtbank dat het tegenwerpen van artikel 1F
Vluchtelingenverdrag geen criminal charge is in de zin van het EVRM.*

In de in beroep bestreden beslissing is geoordeeld dat appellant verantwoordelijk is voor
misdrijven in de zin van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. De verantwoordelijkheid
wordt gebaseerd op de 'personal and knowing participation test'. De toets is ontwikkeld in
het kader van het statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof. De Vc verwijst ter
onderbouwing van deze toetsing ook uitdrukkelijk naar het statuut van Rome. Appellant is
van mening dat reeds hierdoor komt vast te staan dat, hoewel formeel gezien een
asielprocedure wordt behandeld, feitelijk een strafrechtelijke toets wordt uitgevoerd door de
IND.

Postbus 13017, 3507 LA Utrecht

Kruisstraat 307, 3581 GK Utrecht

Telefoon 030-2716655, Fax 030-2716672

E-mail: info@pietersadvocaten.nl, www.pietersadvocaten.nl

Blijkens vaste jurisprudentie van het EHRM dient de vraag of sprake is van een criminal charge in de zin van het EVRM te worden beoordeeld aan de hand van autonome criteria. In een reeds oude vaste lijn van jurisprudentie toetst het Hof stevast aan een drietal criteria.

1. De plaats van het delict binnen het nationale recht
2. De aard van het delict
3. De straf die op de gedraging staat

Het gaat hierbij om alternatieve voorwaarden, niet om cumulatieve. Daarbij geldt het eerste criterium als van relatief gering belang.

Deze driedeling is voor het eerst door het EHRM gebruikt in het arrest e.a. tegen
Nederland (EHRM Later heeft het EHRM stevast voor artikel 6 EVRM zaken
naar deze driedeling verwezen. Zie de uitspraken (EHRM (EHRM
(EHRM 2 en (EHRM 2

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte, of in ieder geval onvoldoende gemotiveerd, is ingegaan op de aangevoerde beroepsgrond met betrekking tot artikel 6 EVRM. De rechtbank heeft niet kenbaar getoetst aan de voorgaande drie criteria, terwijl de rechtbank dit gezien de vaste jurisprudentie wel had moeten doen.

De rechtbank passeert aan artikel 6 EVRM gerelateerde gronden met een eenvoudige verwijzing naar de uitspraak van uw college van 23 juli 2004 (JV 2004/374) en het arrest van het EHRM van 5 oktober 2000 in de zaak tegen Frankrijk (AB 2001/80).
Appellant is van mening dat deze verwijzing niet relevant is op grond van het navolgende:

In de zaak is geen sprake van het feitelijk beslissen over strafrechtelijke
aantijgingen ten aanzien van Reeds hierdoor is er in de zaak geen
sprake van een criminal charge in de zin van het EVRM. De enige relevante overwegingen van het EHRM ten aanzien van artikel 6 EVRM in de zaak gaan over de vraag in hoeverre er in een vreemdelingenrechtelijke procedure sprake kan zijn van civil rights and obligations in de zin van het EVRM. Deze vraag is door het EHRM negatief beantwoord. Appellant heeft echter in zijn asielprocedure nooit aangevoerd dat er sprake is van civil rights and obligations die leiden tot toepassing van artikel 6 EVRM. Gezien het voorgaande gaat de verwijzing van de rechtbank naar de zaak niet op.

Appellant is van mening dat ook de verwijzing van de rechtbank naar JV 2004/374 geen draagkrachtige motivering is. In deze uitspraak wordt niet kenbaar getoetst aan de drie criteria die het EHRM vereist in 6 EVRM-zaken.

Gezien het voorgaande is cliënt van mening dat de rechtbank had moeten toetsen aan de drie reeds genoemde criteria. Die toets dient, zoals reeds in beroep is aangevoerd, positief uit te vallen. Met name doordat aan de hand van strafrechtelijk criteria (de personal and knowing participation test) individuele aansprakelijkheid wordt aangenomen ten aanzien van zeer ernstige misdrijven is er sprake van een naar zijn aard strafrechtelijke aanklacht. Hierdoor is voldaan aan een van de criteria voor toepassing van artikel 6 EVRM.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de heer Geran geen procesbelang heeft bij de gevraagde uitspraak hetgeen leidt tot niet-ontvankelijk verklaring van het beroepschrift..

Gezien hetgeen is aangevoerd onder grief 1 is appellant van mening dat hij wel een procesbelang had bij het beroepschrift in de asielprocedure. Ook indien wordt aangenomen dat appellant geen vreemdelingrechtelijk belang had omdat de gevraagde uitspraak niet tot rechtmatig verblijf kon leiden, had appellant belang bij een uitspraak ten aanzien van de strafrechtelijke aanklacht en zijn verzoek de aanklacht ongegrond te verklaren. Dit belang van strafrechtelijke aard verzet zich tegen de conclusie dat er geen procesbelang was op grond van welke aanname het beroepschrift niet-ontvankelijk is verklaard.

Tevens is appellant van mening dat door de niet-ontvankelijkverklaring van het beroepschrift artikel 6 EVRM is geschonden. Omdat artikel 6 EVRM van toepassing is heeft betrokkene het recht om de criminal charge zo spoedig mogelijk te laten toetsen door een bevoegde rechter. Dit recht wordt reeds geschonden door de lange tijd dat de IND de procedure is behandeling heeft, maar de schending wordt nu door de rechtbank voortgezet door de spoedige toegang tot de rechter te onthouden aan appellant.

Tevens is appellant van mening dat door de niet-ontvankelijk verklaring van het beroepschrift artikel 13 EVRM wordt geschonden. Appellant wordt door de rechtbank feitelijk verwezen naar de IND om de criminal charge verder aan te vechten. Daarbij komt het feit dat appellant de criminal charge aan dient te vechten in een procedure tegen het directe gevolg van de in rechte vastgestelde gegrondheid van de beschuldiging. Reeds hierdoor kan geen sprake meer zijn van een effective remedy in de zin van artikel 13 EVRM.

Redenen waarom:

Appellant zich thans wendt tot Uw College met het eerbiedig verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, van 20 juli 2007 te vernietigen, en verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

't Welk doende enz.

Gemaachtigde

